

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΟΥ ΑΡΘΡΟΝ

Ὁ διάσημος κριτικὸς καὶ δημοσιογράφος Φραγκίσκος Σαρσαί ὑπὸ τὸν τίτλον « Πῶς ἔγεινα δημοσιογράφος » ἐδημοσίωσεν ἄρτι τ' ἀπομνημονεύματα αὐτοῦ, τὰ ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ του ὡς καθηγητοῦ ἐν τινι ἐπαρχίᾳ τῆς Γαλλίας μέχρι τῆς εἰς Παρισίους μεταβάσεώς του, διὰ ὀριστικῶς ἀποδοῦναι εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν στάδιον. Διὰ τεχνῆς καὶ χάριτος ἀξιολογούμενου περιγράφει λίαν γλαφυρῶς τὴν ἀνίαν τοῦ ἐπαρχιακοῦ βίου, τὸν ὁποῖον τοῦ ἦτο πεπρωμένον νὰ δοκιμάσῃ ὑφ' ὅλας του τὰς ἀποχρώσεις ἕνεκα τῶν συγχῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων μεταθέσεων, εἰς αἷς ἐξ ἀδίκου δυσμενείας καὶ καταφορᾶς κατεδικάζετο, ἐκ τοῦ ἐνὸς τῆς Γαλλίας ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο ἐξακοντιζόμενος. Ἄλλα τὰς ἰδίας ἐκθέτων ἀναμνήσεις ζωηρὰν καὶ πιστὴν παρέχει συγχρόνως εἰκόνα τῆς οἰκτρᾶς τότε καταστάσεως τῶν ἐκπαιδευτηρίων ἐν Γαλλίᾳ καὶ τῆς ἀταξίας, εἰς ἣν διέκειτο τὸ ἐκπαιδευτικὸν ἐν γένει σύστημα εἰς χεῖρας ἀδαεῖς ἢ ἀπειροῦς ἐμπεπιστευμένον. Τ' ἀπομνημονεύματα ταῦτα, ἐν οἷς καταφαίνεται πῶς ἀπὸ ἐπαρχιακοῦ καθηγητοῦ ἐγένετο κατὰ μικρὸν ὁ ὀνομαστὸς σήμερον συγγραφεὺς, ὁ παντοῦδαμος κριτικὸς τοῦ Ἰστορίου, οὕτινος ἡ γνώμη ἔχει κύρος νόμιμον ἐν τοῖς θεατρικοῖς, πραινεῖ ὁ Φραγκίσκος Σαρσαί ὡς ἐπομένως: « Προσεπάθησα νὰ δεῖξω, ὅσον εἰλικρινέστερον ἠδυνήθην, πῶς κατὰ μικρὸν καὶ βραδέως ἐμορφώθην τὸ πνεῦμά μου. Ἐπὶ τέλους, ὑπάρχουσι ἄνθρωποι γράφοντες εἰς τρεῖς τόμους τῆν μονογραφίαν τοῦ ἀστακοῦ ἢ τῆς μηλολόνης, εὐρίσκονται δὲ καὶ ἄλλοι ἀναγινώσκοντες αὐτούς. Ἡ μονογραφία ἐνὸς ἀνθρώπου ἂν γρῶσθι ὑπὸ ἠθολόγου, εἰθισμένον εἰς τὰς ψυχολογικὰς ἀναλύσεις, δυνατὸν νὰ εἴνε ὠφέλιμος καὶ ἐνδιαφέρουσα ».

Ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων τούτων ἐρανισθέντες δημοσιεύομεν ἐν μεταφράσει τὲ ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω τίτλον τελευταίου μέρους αὐτῶν.

Τὴν πρώτην τοῦ ἔτους ἐπωφεληθεὶς τῆς ἀδείας, ἥτις δίδοται κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ διδασκάλους, μετέβην εἰς Παρισίους, ὅπου μ' ἐκάλουν τὰ πρὸς τὴν οἰκογένειάν μου καθήκοντα. Ἐδραμον δὲ νὰ ἴδω καὶ τὸν Ἄμπου, ὅστις ἦτο τότε ἐν ὄλῃ τῇ λάμπει τῆς δόξης του. Πλήθος ἄμετρον συνέρρεεν εἰς τὸν οἶκόν του, εἶδον δὲ μετὰ θαυμασμοῦ ἅμα καὶ ζηλοτυπίας παρελαύνοντας ἐμπροσθέν μου πολλοὺς περιωνύμους ἄνδρας, καὶ ἤκουσα τοὺς σπινθηρισμοὺς παρισινής συνδιαλέξεως. Ἡ δόξα ἐκείνη, ἣν ἀνέπνεον ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἄμπου, μὲ καθίστα ἐξάλλον· μ' ἐμέθυε τὸ ὄξυ ἐκείνο ἄρωμα τοῦ παρισινοῦ βίου, τὸ ὁποῖον προξενεῖ ζάλην εἰς τοὺς ἐπαρχιώτας, ὅπως ὁ καπνὸς τοῦ πρώτου σιγάρου, ὅπερ θελκτικῶς καπνίζει ὁ μαθητὴς ἐν τῷ μεταξύ δύο μαθημάτων διαλείμματι.

Ἦτο λοιπὸν τόσον δύσκολον νὰ παρακαθίσω κ' ἐγὼ εἰς τὸ συμπόσιον ἐκεῖνο καὶ νὰ μετάσχω κ' ἐγὼ τῆς παρατεθειμένης ἀπολαύσεως; Ἡ τράπεζα ἦτο τόσον πλήρης, ὥστε ἦτο ἀδύνατον διὰ τῶν ἀγκῶνων ἀγωνιζόμενος ν' ἀνοιξῶ καὶ νὰ καταλάβω μικρὰν θέσιν καὶ νὰ ἴδω τ' ὄνομά μου ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν συνδαιτυμόνων; Διατί τάχα νὰ μὴ λέγουν Φραγκίσκος Σαρσαί, ὅπως ἔλεγον Ἰωάννης Βαίσις, Ἀλφρέδος Ἀσσολάν, Πρεβῶ-Παραδῶλ, Ἰππόλυτος Ταιν, χωρὶς ν' ἀναφέρω ἐκεῖνον τὸν μᾶλλον περιώνυμον τότε, τὸν Ἐδμόνδον Ἄμπου; Φραγκίσκος Σαρσαί! αἱ δύο αὐταὶ λέξεις ἔχουν τάχα κακῶς εἰς τὰ ὦτα; Καὶ τί ἀπητεῖτο ὅπως τὰς καταστήσω γνωστάς εἰς τὸ κοινόν,

καὶ περινοστῶσι, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ ποιητοῦ, ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν ἀνθρώπων; Νὰ γράψω ἄρθρα τινὰ ἐν ταῖς ἐφημερίσιν. Ἥμην λοιπὸν ἀνίκανος πρὸς τοῦτο;

Ἐσπέραν τινὰ ὑπέστρεψα διακαῶς ἐπιθυμῶν νὰ διαπρέψω διὰ μιᾶς καὶ νὰ ἐκπλήξω κ' ἐγὼ τὸν κόσμον. Ἦρπασα τὴν γραφίδα μου καὶ διήλθον ὄλην τὴν νύκτα, πυρετώδῃ νύκτα, γράφων τετρακοσίων ἢ πεντακοσίων γραμμῶν ἄρθρον, ἐν ᾧ περιέγραφον εἰς τοὺς Παρισίους τὸ μόνον πρᾶγμα, ὅπερ ἐγίνωσκον ὀλίγον, τὸν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις βίον καὶ τὰς ἀπολαύσεις αὐτοῦ.

Περαιτῶθεν τὸ ἐν ἀγρυπνίᾳ γραφὲν καὶ λύχνου ἀπόζον ἐκεῖνο ἄρθρον ἀνέγνω ὑψιφῶνως αὐτὸ καὶ δὲν ἔμεινα δυσηρεστημένος. Τὸ ἀντέγραψα καὶ ἀνέγνω αὐτὸ τὸ δεύτερον. Ἐσχημάτισα τὴν πεποίηθην ὅτι ὀριστικῶς ἐξακόλαψα ἀριστούργημα.

Ἄχ! δίχως ἄλλο θὰ μοῦ τὸ δημοσιεύσῃ ὁ Φιγαρώ... ἀνεφώνησα μετὰ πλήρους ἐπί τοῦ ἔργου μου πίστεως ταλαντεύων τὴν κεφαλὴν μου.

Κατ' ἀρχὰς πράγματι εἰς τὸν Φιγαρῶ ἔτρεξεν ὁ νοῦς μου. Ὁ Φιγαρῶ τότε ἐξεδίδετο δις τῆς ἐβδομάδος, ἀλλὰ περιελάμβανεν ὀκτώ πελωρίας σελίδας, ἐν αἷς κατεβρόχιζε καθ' ἕκαστον φύλλον τρομερὰν ποσότητα ὕλης. Εἰξερρον ὅτι ὑπεδέχετο λίαν φιλοφρόνως τοὺς ἀγνώστους, διότι ἀνένεων ἀκαταπαύστως τὸ προσωπικὸν τῆς συνταξέως του καὶ εἶνε ἀληθέστατον ὅτι πᾶσα ἡ ἐνεργὸς φάλαγξ τῶν συγγραφέων τὰ πρῶτά της γυμνάσια ἐτέλεσεν ἐν τῷ παλαιῷ Φιγαρῶ.

Ταῦτα διανοούμενος κατεκλίθην καὶ ἐκοιμήθην βαθέως. Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον ἔδραμον πρὸς τὸ ἀριστούργημά μου. Φαίνεται ὅτι ἡ νύξ δὲν τὸ ὠφέλησεν ὅσον ἐμέ. Ἐγὼ εἶχον ἐγερθῆ φαιδρός, εὐδιάθετος, ζωηρός, ἀκτινοβόλα ἔχων τὰ ὄμματα καὶ δροσερὰν τὴν χροιάν· ἀλλὰ τὸ ταλαιπῶρόν μου ἄρθρον μὴ ἐνεποίησεν οἶκτον ἦτο ὠχρόν, καχεκτικόν. Πᾶσα αἰ εὐφρολογία, ἃς ἐφανταζόμενη ὅτι εἶχον ἐγκατασπείρει ἐν αὐτῷ μοῦ ἐφαίνοντο ὅτι κατέπιπτον ἀστοχοῦσαι ὅπως τὸ ἀκόντιον περὶ οὗ ὁμιλεῖ ὁ Οὐῆργίλιος: telum imbellis sine ictu.

— Ποτὲ δὲν θὰ τὸ δημοσιεύσῃ αὐτὸ ὁ Φιγαρώ! ἀνέκραξα μετὰ λύπης καὶ ὀργῆς.

Ἀπεφάσισα νὰ προσδάμω εἰς τὸν Ἄμπου καὶ νὰ ζητήσω τὴν συμβουλὴν του. Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμαζόμενη νὰ ἐκβάλω τὸ χειρόγραφόν μου ἐκ τοῦ θυλακίου μου αἰδῶς τις ἀκατανίκητος μὲ παρεκώλυεν. Οὐχὶ διότι ἐφοβούμενη εἰρωνικὴν τινα λέξιν. Ὁ Ἄμπου ἦτο ἀληθὴς φίλος καὶ μὲ ἠγάπα θερμῶς, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὲ λυπήσῃ σκώπτων με. Ἄλλ' ἐφοβούμενη μήπως μοὶ εἶπη καμμίαν ἀπὸ τὰς τετριμμένας καὶ τυπικὰς ἐκείνας φιλοφρονήσεις, ἐν αἷς, τὸ εἰξερρον κάλλιστα, περιέκλειε τὴν ἐσχάτην περιφρόνησιν.

Αἱ ἐπισκέψεις διεδέχοντο τὰς ἐπισκέψεις· προγευματίζον ἐν τῇ οἰκίᾳ του τὴν πρωίαν, εἰδείπουν

ομοίως τὴν ἐσπέραν, ἀλλὰ οὐδέποτε ἐμένομεν μόνου καὶ εὐχαρίστου σχεδὸν τὴν τύχην, διότι παρείχεν οὕτω δικαιολογίαν εἰς τὴν δειλίαν μου.

Ἐφθασε τέλος ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ λάβω μίαν ἀπόφασιν. Ἦμην ἔτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν. Μετέβην νὰ τὸν ἀποχαιρετίσω, ἐν ᾧ δ' ἔσφιγγον τελευταίαν φορὰν τὴν χεῖρά του :

— Εἰμπορεῖς νὰ διαθέσης πέντε λεπτά; τῷ εἶπον· θέλω νὰ σοῦ διαβάσω κᾶτι τι ποῦ ἔγραψα.

Τὰ εἶχα χάσει τόσο πολύ, ἤμην τόσο κόκκινος, καὶ ἐξεδίπλωσα τὸ χειρόγραφόν μου τόσο γελοίως, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα· ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ποτὲ δὲν θὰ κατώρθουν ν' ἀναγνώσω ἐγὼ τὸ ἄρθρον μου.

— Δός μου τὸ χαρτί σου, μοῦ εἶπε· γνωρίζω τὸ γράψιμόν σου· ἔτσι θὰ τελειώσωμεν γρηγορώτερα.

Εἶχα καταφύγει εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου καὶ προσεδόκων ἀκίνητος, ἄφωνος, ἀγωνιῶν ὡς ὁ εἰς θάνατον καταδικασθεὶς καὶ ἐλπίζων νὰ τύχῃ χάριτος.

— Πολὺ καλὸ, μοῦ εἶπεν ὁ Ἄμποῦ ἅμα ἐπέρανε τὴν ἀνάγνωσιν, εἶνε μὲ οἶστρον γραμμένο. Ἄλλὰ διατί δὲν ἔβαλες ὑπογραφήν;

— Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ βάλω τὸ ὄνομά μου· θὰ βάλω ἀπλῶς ἐν Χ.

— Ὅχι, χρειάζεται ἐν ὄνομα;... τί ὄνομα; χρειάζεται ἐν ὄνομα ποῦ νὰ μυρίζῃ ἐπαρχίαν... Βινέ; Ναι. Ἄλλὰ Βινέ μονάχα δὲν φθάνει· χρειάζεται καὶ ἐν ἄλλο.

Λαβὼν δὲ τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ χειρογράφου μου ὑπέγραψεν ἰδιοχείρως ὑπὸ τὸ ἄρθρον μου *Sataras Biré*.

— Θὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάριν, τὸν ἠρώτησα, νὰ τὸ πᾶς εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ *Φιγαρώ* καὶ νὰ τὸ συστήσῃς;

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη· ὁ Βιλμεσὰν ἀναγινώσκει ὅλα ὅσα τοῦ στέλλονται.

Ἐγραψεν ὑπεράνω τοῦ τίτλου τοῦ ἄρθρου μου *Παρακαλεῖσθε νὰ τὸ ἀναγνώσετε*, ὑπέγραψεν *Ἐδμόνδος Ἄμποῦ* καὶ μοι ἐνεχείρισε τὸ χειρόγραφον.

— Ἦρθε το εἰς τὸ κιδώτιον τοῦ *Φιγαρώ*, μοι εἶπεν. Εἶπέ πῶς εἶνε τυπωμένο πλέον.

Ἀπῆλθον ἀπὸ δυσβαστάκτου βάρους ἀνακουφισθεὶς ἤμην ἐλαφρὸς, φαιδρὸς. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι οἱ πόδες μου δὲν ἔψαυον τὴν γῆν, εἶχον πτερά.

Φαντάζεσθε ἴσως ὅτι ἅμα ἐπέστρεψα εἰς τὴν Γρενόβλην, ὠνειροπόλου ἀκαταπαύστως ἄρθρα καὶ ἐφημερίδας καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ ἡ διδασκαλία μοὶ ἐνέπνεεν ἀηδίαν. Τὸ παράπαν· ὁ ἀὴρ τῶν Παρισίων μὲ εἶχε μεθύσει ἐπὶ στιγμὴν· ἀλλ' οἱ καπνοὶ οὗτοι τῆς φιλοδοξίας ταχέως διεσκεδάσθησαν ἐν τῇ εἰρηνικῇ σφαίρᾳ τοῦ ἐπαρχιακοῦ βίου· ἐπανελάθον τὰς καθημερινὰς μου ἀσχολίας καὶ ἄνευ ἴχνους συγκινήσεως ἀνέπτυσσον δις τῆς ἐβδομάδος τὴν ἐφημερίδα, ἐν ἣ εἶχον ἐπὶ στιγμὴν ἐλπίσει νὰ ἀναγνώσω τὸ ἄρθρον μου.

Ἐν τούτοις ἡμέραν τινά, ἐν τῷ ἀναγνωστηρίῳ, ἀνοίξας τὸν *Φιγαρώ* κατελήφθην ὑπὸ θάμβους. Τὸ ἄρθρον μου ἐξετείνεται πρὸ τῶν ὀμμάτων μου ἐν τρισὶ στήλαις, κάτωθι δ' αὐτοῦ ἀπήστραπτε τὸ ψευδώνυμον, ὅπερ μ' ἐφιλοδώρησεν ὁ Ἄμποῦ: *Sataras Biré*. Δὲν ἠδυνήθη κατ' ἀρχὰς νὰ τὸ ἀναγνώσω, τόσο μεγάλη ἦτο ἡ συγκίνησίς μου, ἡ καρδία μου ἐπαλλε σφοδρῶς καὶ αἱ γραμμαὶ ἐχόρευον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Κατὰ μικρὸν συνῆλθον· ἐνετρύφω ἐν ἐκάστη φράσει, σφοδρὰν καὶ βαθεῖαν αἰσθανόμενος χαρὰν. Εἶχον παρεῖσπρησει κατὰ τὴν τύπωσιν δύο τυπογραφικὰ λάθη, ἀσήμαντα, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ παραβλάπτοντα οὐδὲν ἤττον τὸ κλασικὸν ἐκεῖνο ἄρθρον. Μοῦ ἐφάνη ὅτι δύο πύρινοι αἰχμαὶ εἰσέδουν εἰς τὸ στήθος μου καὶ τὸ διεπέρων. Ἐκεῖνα τὰ ἄθλια τυπογραφικὰ λάθη κατέστρεφον ὅλην τὴν εὐτυχίαν μου.

— Πῶς ὁ διορθωτὴς δὲν τὰ εἶδε; Πῶς ὁ Βιλμεσὰν δὲν ἐχάλασε τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησίν σου;

Ἐδῶκα τὴν ἐφημερίδα εἰς τὸν ζητήσαντα αὐτὴν γείτονά μου. Τὸν εἶδον ὅτι ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ τὸ ἄρθρον· κατεσκόπευα τὸ πρόσωπόν του προσπαθὼν νὰ μαντεύσω τὰς ἐντυπώσεις του ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς φυσιογνωμίας του· καὶ ἠσθάνθη εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου ἐπιθυμίαν παράφορον, ἀκατανίκητον νὰ τῷ εἶπω ὅτε ἐφθασεν εἰς τ' ἀμφίβολα μέρη:

— Εἶνε τυπογραφικὸν λάθος! Εἶνε φῶς φανερόν ὅτε εἶνε τυπογραφικὸν λάθος!

Ἄλλὰ δὲν ἐφάνη ὅτι τὸ παρετήρησεν ὁ βλάξ! Τί τοῦ ἐχρειάζετο λοιπὸν διὰ νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον του; Νομίζω μάλιστα ὅτι δὲν ἀνέγνω μέχρι τέλους τὴν τρίτην στήλην καὶ τοῦτο μὲ κατέλυψε· διότι περὶ τὸ τέλος εὐρίσκετο φράσις τις καθ' ὑπερβολὴν εὐφυής, διὰ τῆς ὁποίας ἠλπίζον νὰ κινήσω εἰς θαυμασμόν καὶ γέλωτα τὸν ἀναγνώστην. Ἄλλὰ δὲν ἔλαβε τὸν κόπον οὔτε εἰς τὴν καθ' ὑπερβολὴν εὐφυᾶ φράσιν νὰ προσέξῃ ὅπως οὔτε εἰς τὰ δύο τυπογραφικὰ λάθη. Ἦτο ἡλίθιος!

Παρέμεινα ἐπὶ μακρὸν ἐν τῷ ἀναγνωστηρίῳ ὅπως συνέλθω ἐκ τῆς συγκινήσεώς μου. Ἐνεκα τοῦ διδασκαλικοῦ μου ἐπαγγέλματος ἤμην ἠναγκασμένος νὰ μείνω ἄγνωστος· δὲν ἠδυνάμην νὰ καταστείλω τὴν ὑπερεκχειλιζούσαν χαρὰν. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἅμα ἐτόλμων ἐν βῆμα νὰ κάμω εἰς τὴν ὁδόν, ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ θὰ προσηλοῦντο ἐπ' ἐμοῦ. Ἦκουον ἤδη ψιθυρισμόν τινα κατὰ τὴν διάβασίν μου· «Αὐτὸς εἶνε! αὐτὸς ποῦ ἔγραψε τὸ ἄρθρον!» Πῶς νὰ κατορθώσω νὰ σβέσω τὴν ἀστράπτουσαν ἐν τῷ βλέμματί μου εὐδαιμονίαν; Ἐσχημάτισα τὸ πρόσωπόν μου ὅσον σοβαρώτερον ἠδυνήθη καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὴν κατοικίαν μου, βαδιζων παρὰ τοὺς τοίχους, συμμαζεμένος, σιωπηλός· εἶχον τὸ μυστηριώδες ἦθος ἀνθρώπου φέ-

ροντος μέγα μυστικόν, ὅπερ, ἂν ἐμαντεύετο, θά ἦτο εὐδαιμονέστατος. Ἄλλ' ἅμα εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐκλείδωσα τὴν θύραν, ἐξέσπασεν ἐλευθέρως ἡ πνίγουσά με χαρά· ἐτραγυῖδῃσα, ἐχόρευσα, ἔκαμα μυρίας ἀνοησίας· ὀλίγου δεῖν ἐλησμένον, ἐγὼ ὁ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν ἀκριβειαν εἰθισμένος, τὴν ὄρισμένην ὥραν τοῦ καθημερινῷ μαθήματός μου.

Τὴν ἐπαύριον ἐπεσκέφθην ὅλους τοὺς φίλους μου, μετὰ τὰς πρώτας δὲ τυπικὰς φράσεις, ἐφρόντιζον τακτικῶς νὰ ἐρωτῶ ἕκαστον ἀδιαφόρως δῆθεν: — Μήπως ἐδιαβάσατε τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ *Φιγαρώ*; Ἐχει ἐν ἄρθρῳ περὶ τῶν ἐπαρχιῶν... Αὐτὸς ποῦ τὸ ἔγραψε γνωρίζει τὸν ἐπαρχιακὸν βίον.

Ἐννοεῖτε ὅτι ἔσπευσα νὰ γράψω καὶ δεῦτερον, δημοσιευθὲν ὡς τὸ πρῶτον, εἶτα δὲ καὶ τρίτον καὶ τέταρτον· καὶ τὸ τρίτον δὲ καὶ τὸ τέταρτον μοὶ ἐπανῆλθον ὁμοίως ἐν καλῇ θέσει τυπωμένα. Τὸ πέμπτον δὲν ἐδημοσιεύθη.

Δὲν ἐδημοσιεύθη οὔτε τὸ πέμπτον, οὔτε τὸ ἕκτον, οὔτε τὸ ἑβδομον καὶ μὲ κατέλαβε βαθεῖα θλίψις ἢ μᾶλλον θανάσιμος ἀνησυχία. Ἔως ἐδῶ μόνον ἦτο; Διατί μ' ἐξοβέλισαν ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν συντακτῶν; Ὁ Μονσελέ, ἐν ἐνὶ τῶν εὐφυστέρων τοῦ ἄρθρων εἶχε διηγηθῆ ὅτι ὁ Βιλμεσάν ἀφ' οὗ ἐπέιξε, ἐστράγγιζε μέχρι τελευταίας ῥανίδος τοὺς γράφοντας ἐν τῷ *Φιγαρώ*, προσέφερον εἰς αὐτούς, ὡς εὐχαριστήριον, ῥάβδον μὲ τὴν ὁποίαν τοὺς παρῶτρυνε νὰ χαράσσουσιν ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Κεραμεικοῦ μεγάλους κύκλους ἐπὶ τῆς ἄμμου. Μήπως λοιπὸν ἔδωκε καὶ εἰς ἐμὲ τὴν ῥάβδον μου; Τὸ περισσότερο δὲ τρόμον ἐμποιῆσάν μοι ἦτο ὅτι ὁ Ἄμποῦ μοὶ ἔγραψε, μετὰ τὴν δημοσιέυσιν τῶν τριῶν ἢ τεσσάρων πρώτων ἄρθρων, νὰ ἐπιχειρήσω τὴν συγγραφὴν ἄλλης σειρᾶς, διότι τὸ ἐκ τῆς πρώτης ἐνδιαφέρον τῷ ἐφαινετο ἐξαντληθὲν.

Ἐμαθον βραδύτερον, ὅτε μετέσχον τῆς συντάξεως τοῦ *Φιγαρώ*, διατί δὲν ἐδημοσιεύθησαν τὰ ἄρθρα μου, καὶ ἡ ἱστορία εἶνε ἀρκοῦντως περιεργος.

Ἐν ὄλῃ μου τῇ ἀφελείᾳ ἐνόμιζον ὅτι ἅμα αἱ ἐπιστολαὶ μου ἔφθανον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ *Φιγαρώ* ὁ Βιλμεσάν ἐφρόντιζε νὰ τὰς ἀναγινώσκῃ ὁ ἴδιος, εὐλαβῶς, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως εἰς τὸ τέλος, καὶ δὲν θὰ ἐξεπληττόμην διόλου ἂν ἐμάνθανον ὅτι συνεκάλει ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῆς συντάξεως ὅπως εἰς ἐπήκοον αὐτοῦ ἀναγνώσῃ τὸ ἄρθρον μου. Ἐπέστελλον λοιπὸν, προσωπικῶς πρὸς αὐτόν, ἕκτὸς τοῦ πρὸς τύπωσιν χειρογράφου τὰς σκέψεις μου περὶ τῶν ἐκδοθέντων ἐν τῷ μεταξὺ φύλλων, ἐξέθετον δὲ ταύτας μὲ τὴν τραχύτητα ἐκείνην τῆς φράσεως, ἣτις κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ φιλολογικοῦ μου σταδίου ἐγένετο παραίτιος ἀσπόνδου ἔχθρας κατ' ἐμοῦ πολλῶν. Ἡμέραν τινὰ μοῦ κατέβη νὰ τῷ γράψω: « Εἰς τὴν ἐφημερίδα σας ἔχετε καὶ ἓνα βλάκα, ὁ ὁποῖος

δὲν εἰξεύρει γοῦ ἀπὸ γαλλικά, κτλ.». Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος βλάξ ἐξετέλει καθήκοντα γραμματέως τῆς συντάξεως. Ἀνέγνω τὸν θερμὸν μου περὶ τῶν ἄρθρων τοῦ ἔπαινον, ἔλαβε φιλοφρόνως τὸ ἰδικόν μου διὰ τοῦ δαίκτη καὶ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς τὸ καλάθιον χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν εἰς τὸν διευθυντήν, ὅστις εἶχε δὲ καὶ περὶ τῶν νὰ μεριμνήσῃ. Ἐκτοτε ἤμην καταδεδικασμένος πᾶσα ἐπιστολὴ τὴν ὑπογραφὴν *Satanas Birè* φέρουσα, μετέβαινε, χωρὶς κἂν ν' ἀναγνωσθῆ, ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ γραμματοκομιστοῦ εἰς τὸν φοβερὸν καλάθον· οὕτω δὲ οἱ ἐπιγενόμενοι ἐστερήθησαν τριῶν ἀριστουργημάτων, οὐδέποτε δημοσιευθέντων.

Francisque Sarcey

ΕΝΤΟΣ 12 ὉΡΩΝ

ΑΓΑΠΗΘΕΙΣ, ΠΡΟΔΟΘΕΙΣ ΚΑΙ ΦΟΝΕΥΘΕΙΣ

Ἔστι καὶ ὁ τηλεγράφος αὐτὸς δύναται νὰ καταστῆ ἐπικίνδυνος ἀνταγωνιστὴς τῶν μυθιστοριογράφων, περὶ τούτου πείθει ἡμᾶς τὸ ἀκόλουθον *καλωδιακὸν μυθιστόρημα* ἀνελιχθὲν μεταξὺ τῶν τηλεγραφείων Λονδίνου καὶ Νέας Ὑόρκης.

Λονδῖνον, 1 Αὐγούστου, μεσημβρία.

« Ἀγαπητὲ Ἰωάνθαν. Θέλω νὰ νυμφευθῶ. Αἱ ἀγγλίδες μὲ ἀνιῶσιν. Ἐκλεξόν μοι ἀμερικανίδα ἀρέσκουσάν μοι ».

Νέα Ὑόρκη, 1/2 ὥρα μ. μ.

« Ἀγαπητὲ Τζῶν. Εὗρον ἀκριβῶς κάτι ταιριαστὸν διὰ σέ. Ὁφθαλμοὶ γαλανοί, ὀδόντες λευκοί, κόμη μαύρη, χρῶμα ὠραῖον, ὄσφυς λεπτή (οὐχὶ ἰσχνή), γυνὴ τακτικὴ καὶ οἰκονόμος, ἀληθὴς θησαυρός! »

Λονδῖνον, 1 μ. μ.

« Σ' ἐμπιστεύομαι καθ' ὀλοκληρίαν καὶ σοὶ δίδω πληρεξουσιότητα νὰ διαπραγματευθῆς ».

Νέα Ὑόρκη, 2 μ. μ.

« Σ' ἐξεθείασα πρὸς αὐτήν. Ἐγκαρδίως ἀποδέχεται τοιοῦτον σύζυγον, ἀλλ' ἐπιθυμεῖ πρότερον φωτογραφίαν ».

Λονδῖνον, 2 1/2 μ. μ.

« Προσαρμύζω εἰς τὸ τηλεγραφικὸν σύρμα συσκευὴν Κασέλλη¹ καὶ ἐπ' αὐτῆς τὴν ἀπαιτούμενην εἰκόνα ».

Νέα Ὑόρκη, 3 μ. μ.

« Σ' εὕρισκει πολὺ ὠραῖον καὶ συγκατατίθεται νὰ σέ συζευθῆ. Διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου λάβε τὴν εἰκόνα τῆς μελλονύμφου σου μὲς Ζέννου. »

Λονδῖνον, 3 1/2 μ. μ.

« Ἀξιολάτρευτος Ζέννου! Ἀπὸ τῆς πρώτης

(1) Διὰ τῆς ἐφευρέσεως ταύτης τοῦ Κασέλλη δύναται τις τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ νὰ φωτογραφῆσῃ ἐξ ἀποστάσεως!